

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 20 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 75

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, (τέλος). — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ.τλ. κ.τλ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γ'

» Ὁ δυστυχὴς Ρενέ ἐπὶ μακρὸν περιε-
πλανήθη εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὴν καρδίαν συν-
τετριμμένην. Κατέληξε τέλος εἰς τι καφεῖον,
ᾧπου ζητήσας βιβλίον διευθύνσεων, ἐζήτησε
τὴν τοῦ καλλιτέχνου τῆς ὥρας ἐκείνης εἰ-
κόνας «Μετὰ τὸ Λουτρόν», ὡς ἄνθρωπος ἀ-
ποφασισμένος νὰ μεταβῇ παρ' ἐκείνῳ καὶ
κανονίσῃ τοὺς μεταξὺ τοῦ λογαριασμοὺς του.

» Μόλις ἡ νύξ διεδέχθη τὴν θορυβώδη ἡ-
μέραν, εἰσελθὼν παρὰ τινι ὀπλοποιῷ, ἐπω-
διάσθη διὰ περιστροφῶν καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ
τινος ἀγορακίας ἀμάξης, ἥτις τὸν ὠδήγησεν
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καλλιτέχνου.

» Τὸν εἰσήγαγον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑπο-
δοχῆς, ᾧπου παρέμεινεν ἐπὶ τινα λεπτὰ, με-
ταφάσας πύρεσσουσιν καὶ διὰ τῆς μιᾶς χει-
ρὸς θωπεύων τὴν σκανδάλην τοῦ ἐν τῷ θυ-
λακίῳ του περιστρόφου. Τέλος ὁ κύριος Βα-
ράχ, (τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τοῦ ζωγράφου) εἰ-
σῆλθε μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη. Ἦτο ἀ-
νὴρ νευρώδης, τεσσαρακοντούτης, ἔτοιμος μάλ-
λον εἰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ἢ παραφο-
ράς. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶδε μέγα γεῦμα
εἰς τιμὴν τῶν μεγάλων ἐπιτυχιῶν. Ὑπε-
κλίθη εὐγενέστατα ἐνώπιον τοῦ ἐπισκέπτου
του, ὃν κατ' ἀρχὰς ἐξέλαθεν ὡς καλλιτέχνην
καὶ τὸν ἠρώτησεν ἀναγινώσκων ἐν τῷ ἐπι-
σκεπτηρίῳ του :

» — Ὁ κύριος Ρενέ δ' Ἀρμὲλ :

» — Ὁλόκληρος, ἀπήντησεν ὁ Ρενέ διὰ
ἡρώτου τόνου. Καὶ ἠρώτησε βραδύως :
Ὁ κύριος Κάμιλλος Βαράχ, ζωγράφος ἢ

καλλιτέχνης, ὅπως τὸ θέλετε, ὅστις ἔχει ἐκ-
θέσει εἰς τὸ Salon τὴν γελοῖαν ἐκείνην εἰ-
κόνα «Μετὰ τὸ Λουτρόν» ;

» Ὁ καλλιτέχνης ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ἀ-
προσδόκητου ταύτης προσβολῆς, ἀνέκραξε
σφίγγων μεταξὺ τῶν χειρῶν του τὸ ἐπισκε-
πτῆριον τοῦ κυρίου δ' Ἀρμὲλ :

» — Πῶς ! πῶς ! ... πῶς, κύριε ! τί ση-
μαίνει τοῦτο ; ἔρχεσθε νὰ μὲ ὕδρῃσετε ; ...

» Ὁ κύριος δ' Ἀρμὲλ διέκοψε :

» — Προσποιεῖσθε ἄγνοιαν, κύριε :

» Ὁ Βαράχ ἐτρόμαξεν. Ὁ Ρενέ εἶχε με-
ταβάλει ὄψιν. Ἐξήκολούθησεν :

» — Ἐρχομαι, κύριε, καθὼς ὠφείλατε
νὰ μὲ περιμένετε, ὅπως σὰς ζητήσω λόγον
διὰ τὴν ὕβριν, ἣν μοι προσήψατε, ἐκθέσαν-
τες τὴν σύζυγόν μου εἰς δημόσιον μέρος. Μὴ
ἐκπλήττεσθε. — Ὁ Βαράχ ἐγέλα νευρικῶς.
— Σὰς παρακαλῶ μὴ γελᾶτε. Ἡ ὕβρις εἶνε
πρόδηλος. Μοὶ ἐπιφυλάσσεται ὅθεν τὸ δι-
καίωμα νὰ σὰς φονεύσω.

» Καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ παραφορὰ
τοῦ νῦξανε καὶ ὁ Βαράχ δὲν ἐλάμβανε και-
ρὸν νὰ εἴπῃ λέξιν. Ὁ καλλιτέχνης τὸν ἐ-
ξελάμβανε ὡς μανιακὸν καὶ ἐσκέφθη νὰ
εἰδοποιήσῃ τοὺς ὑπηρέτας του, ἀλλὰ κίνη-
σις τις ἀπότομος τοῦ δ' Ἀρμὲλ τὸν ἔκαμε
νὰ ὀπισθοχωρήσῃ μέχρι τῆς θερμάστρας.
Ἐκεῖ ὅμως εὐτυχῶς ὑπῆρχεν ἡλεκτρικὸς κώ-
δων, οὗτινος πῖσας ἐπιτηδείως τὸ κομβίον
εἰδοποίησε τοὺς ὑπηρέτας. Εἰς τὸν ἐλθόντα
εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως καὶ μετ' οὗ
πολύ ἐπανῆλθε μὲ ἄλλους δύο, οἵτινες ἐρρί-
φθησαν κατὰ τοῦ κυρίου δ' Ἀρμὲλ.

» Ἀληθὴς πάλιν συνεκροτήθη τέλος ὁ δ'
Ἀρμὲλ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅπου οἱ
ὑπηρέται ὤσαντες αὐτὸν τὸν ἀφῆκαν κυλιό-
μενον καὶ κακῶς ἔχοντα.

» Ἐλευθερωθεὶς τέλος ἀπ' αὐτοῦ ὁ καλ-
λιτέχνης, ἔτρεξεν εἰς τὴν ἐτέραν αἴθυσαν,
ᾧπου τὸν ἀνέμενον οἱ συνδοκίτυμνες ἐν εὐ-

θυμίᾳ μεγαλοφώνως συζητοῦντες. Τὸν ἐδέ-
χθησαν ἐν φωναῖς — ἀποτέλεσμα τοῦ καλοῦ
οἴνου — καὶ πάντες ἐθεώρησαν τὸν Ρενέ ὡς
ἡλίθιον. Αἱ γυναῖκες ἡμιεζήγον τὰς κεφαλὰς
ἐκ τῆς θύρας ὅπως τὸν ἴδωσι καὶ ἔπειτα ὁ-
πισθοχώρουν ἀφίνουσαι κραυγὴν τρόμου, ἐνῷ
ἐκεῖνος ἡμίθανος καὶ τεταπεινωμένος, εὐρί-
σκετο χαμαὶ κυλιόμενος.

» Κύριός τις, οὐχὶ βεβαίως ζωγράφος, ὡ-
ραῖος γέρον, ἤρξατο νὰ δημηγορῇ. Ἐλεγεν
ὅτι τὰ ἀριστουργήματα καὶ αἱ μεγάλαι ἐ-
πιτυχίαι προσβάλλουσι καιρίως τὰ ἀδρανῆ
πνεύματα καὶ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Βα-
ράχ :

» — Καὶ ἰδοὺ, φίλτατε, ἀπόδειξις ἀδια-
φιλονείκητος : τὸ ἔργον σου ἔκαμε μεγίστην
ἐντύπωσιν ἰδοὺ ἀνταμειβὴ τοῦ θεοῦ ταλαν-
τοῦ σου.

» Ὁ Βαράχ, φύσει μετριόφρων, δὲν ἐκο-
λακεύετο, οἱ λοιποὶ ὅμως ζωγράφοι τὸ ἐπε-
δοκίμασαν μόνον διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς
καὶ μὲ μειδίαμα κκεντρεχέας. Ἡ ζωηρότης
τῆς συναναστροφῆς νῦξανεν αἱ γυναῖκες. αἱ-
τινες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐφοβούντο
τὸν Ρενέ, ἐπλησίαζον μέχρι τοῦ μέσου τῆς
αἰθούσης καὶ ἐπέστρεφον τρέχουσαι καὶ γε-
λῶσαι. Ἦκούοντο πανταχόθεν εἰρωνικοὶ γέ-
λωτες, οἵτινες ἐσπάρχασον τὴν καρδίαν τοῦ
Ρενέ.

» Ἐνῷ δὲ οἱ ἄνδρες ἀφ' ἐτέρου κατ' ἐκεί-
νην τὴν στιγμὴν μὴ προσέχοντες εἰς ἐκεῖνον
ἐσκέπτοντο νὰ καλέσωσι τὸν ἀστυνόμον, ὁ
Ρενέ ἤρξατο κραυγάζων : Δεσποινίς, δε-
ποινίς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν ὀνομάσῃ,
διότι δὲν ἐγνώριζε τὸ ὄνομά της.

» Πάντες ἐγέλων.

» Ἐκεῖνος ἐπανέλαθε :

» — Δεσποινίς, δεσποινίς ! Σεῖς, ἡ ξανθή,
μὲ τὰ μαῦρα πτερὰ εἰς τὸν πῖλον.

» Ζωγράφος τις τῷ παρετήρησε :

» — Σιωπὴ, ἀναιδῆ !

» Ἐτερος ὁμῶς ἐξηκολούθησε :
 » — Δεσποινὶς Βέρθα, σὰς καλεῖ.
 » Ἡ ἐξ ὀνόματος κληθεῖσα ἠρώτησεν ἐκπεπληγμένη :
 » — Ἐμὲ ἀληθῶς ζητεῖ ;
 » Ὁ δυστυχὴς Ρενέ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ἐκράξε :
 » — Μάλιστα, μάλιστα, σὰς.
 » Οἱ γέλωτες ἐδιπλασιάσθησαν, ἀλλ' ἐκείνη ἐπλησίασε τὸν Ρενέ, ὅστις τὴν ἠρώτησεν :

» — Ἐχετε ἀδελφὴν, δεσποινίς ;
 » Ἰλαρότης διεχύθη τοῖς πᾶσιν· ἡ Βέρθα ἐδίσταζε· τέλος ἤρξατο ἀπομακρυνομένη, ὅτε ὁ Βαρὰχ, ὅστις διέβλεπεν ἀκτῖνα φωτὸς τῇ εἶπε :

» — Δεσποινίς, ὡς χάριν σὰς ζητῶ, ἀπαντήσατε.
 » Ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν δὲν ὠμίλει τέλος ὡς λαβοῦσα ἀπόφασιν :

» — Μάλιστα, εἶπεν, εἴμεθα δύο δίδυμοι ἀδελφαί, ἀλλὰ δὲν ἐπανεῖδον τὴν ἀδελφὴν μου ἀφ' ὅτου χρησιμεύω ὡς πρότυπον εἰς τοὺς ζωγράφους.

» Ὁ δ' Ἀρμέλ ὠχρίασε καὶ ἐκράξε τινασσόμενος μετὰ τῶν δεσμῶν του :

» — Πλάνη ἰδική μου. Μὰ τὴν πίστιν μου ! πόσον ὠμοιάζουν αἱ δύο ἀδελφαί !

» Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ χρησιμεύουσα ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸν καλλιτέχνην ὅπως κατασκευάσῃ τὴν ὠραίαν ἐκείνην εἰκόνα, ἦτο ἀδελφὴ τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς συζύγου του, ἡ δὲ ὁμοιότης ἦτο ὑπερφυσικὴ.

Ὁ Βαρὰχ ἐν ὀλίγοις ἐξῆγε τοῦτο τοῖς συνδαιτυμόσιν, ἐν ᾧ ὁ Ρενέ ἀποσπασθεὶς τῶν δεσμῶν καὶ ἐλευθερὸς, τινασσόμενος ὡς κύων, ἵνα ἴδῃ τὴν Μαγδαν του, ἣν ὑπὸ τοιοῦτους οἰωνοὺς ἀφῆκε καὶ οὐδὲν ἕτερον δυνηθεὶς ν' ἀρθρώσῃ ἢ ἐν ἀπλῶν «εὐχαριστῶ».

Δ

Ὁ Ρενέ δι' ἐνὸς ἄλματος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετ' ἀνοικτὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐχὶ πάντῃ ἡσυχός. Ἡρώτα ἐαυτὸν : Τί ἀπέγεινεν ἄρα γε ἡ Μαγδαληνὴ ; Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκράξε : «Μάγδω μου ! μικρά μου Μαγδω !» Οὐδεμία ὁμῶς ἀπάντησις.

Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν οἰκίαν, πάντα τὰ ὀψάτια, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου, ὅπου φθάσας ἔστη πρὸς στιγμὴν μετ' ἀκαρδίαν πάλλουν καὶ τοὺς κροτάφους ὕγρους, μετ' αἰσθάνουσαν ἐσσυρε τὸν μοχλὸν τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθε. Καὶ εἶδεν... εἶδε τὴν Μαγδαληνὴν ἐκτάδην κειμένην, ὠχράν, ἀκίνητον καὶ μετ' ἐρυθροῦς ὀφθαλμοῦς. Ἡ ἀναπνοή της ἦτο βραδεία, διακοπτομένη ὑπὸ ἐλατρώων στεναγμῶν.

Ἐφώναξε :

— Μάγδω μου ! μικρά μου Μάγδω !

Ἀγνοῶ διὰ τίνων φράσεων τῇ ἐζήτησε συγγνώμην. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη τῷ ἔλεγεν ὅτι τότε δὲν ἠδύνατο χάριν τῆς ἀδελφῆς της νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε φέρουσα μικρὰν φιάλην. Ἐκόμενον αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον φαρμακείου, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας της.

Ὁ Ρενέ τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του μετὰ τρόμου, ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν Laudanum καὶ τὴν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐνῶ ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὸ μικρὸν πρόσωπόν της. Ἐκείνος ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ μεθυόμενος ἐπανελάμβανε :

— Μάγδω μου ! μικρά μου Μάγδω !

Ἐν Αἰγίνῃ.

Ι. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Ἠννόησε τὴν ἀδυναμίαν της ἀπέναντι τῆς ἀταράχου εἰρωνείας τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς πλήρους περιφρονήσεως πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ὁποίας τὸ ψυχρὸν βλέμμα ἐπάγωνε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας της.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλειπον.

Οἱ κρόταφοί της ἐπαλλον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐθελοῦντο· ἤσθανετο ὅτι ἀπώλετο.

Οἱ λόγοι της οὐδεμίαν εὕρισκον ἡχώ.

Εἰς γωνίαν τινὰ ἡ ὑποκόμησσα ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔξω, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της, δὲν ἐτόλμα νὰ ἱκετεύσῃ διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν φίλην της, ἥς ἠννόει τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν.

Καὶ αὕτη δὲ ἡ θέσις, εἰς ἣν εὕρισκοντο, ἀπεδειλία τὴν Μερσεδές.

Ἐκεῖ πρὸ εἰκοσαετίας ἐκάθητο αὕτη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κυρίας της, ἐνῶ ὁ προσβληθεὶς σύζυγος, παρ' αὐτῆς εἰδοποιηθεὶς, ἐκτύπα τὸν ἐραστὴν τῆς Ματθίλδης.

Τὸ καλλυντήριο οὐδαμῶς εἶχε μεταβληθῇ.

Ἀνεγνώριζε τὰ ἐπιπλά καὶ τὰ ἐμπετάσματα, ὧν ἐπίτηδες διεφύλαττον καὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ σχῆμα, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ συντηρῶσι τὸ μῖσος τὸ προελθὼν ἐκ τῆς προδοσίας καὶ τῆς δολοφονίας ἐκείνης.

Ἐπεκράτησε σιγὴ.

Ἀκουσίως της ἡ ὑποκόμησσα ἐστράφη καὶ τὸ βλέμμα αὐτῆς, πλήρες οἴκτου, ἐνέπνευσεν ὀλίγον θάρρος εἰς τὴν μιγάδα.

Ἡ Μερσεδές ἐρρίφη εἰς τὰ γόνατα τῆς μαρκησίας.

— Κυρία, ἐκραύγασε, κάμε ὅ,τι θελεῖς δι' ἐμέ, φόνευσόν με, διώξόν με, καταπάτησόν με ὑπὸ τοὺς πόδας σου, ἀλλὰ λυπήσου τὴν κόρην μου ! Δι' αὐτὴν μόνην σὲ ἱκετεύω, δι' αὐτὴν ταπεινοῦμαι ! Εὐσπλαγχνίσου την. Εἶσαι πανίσχυρος, τὸ αἰσθάνομαι, καὶ οὐδὲν δύναμαι νὰ ἐλπίσω ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐν τούτοις

ἔχει δικαίωμα, διότι τὸ αἷμα τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτὰν ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας της.

» Τί νὰ γείνη χωρὶς χρήματα, χωρὶς ὑποστήριξιν ; Εἰς μίαν μόνην ὥραν, εἰς μίαν στιγμὴν, ἀπώλεσε τὰ πάντα. Εἶσαι ἐχθρά μας, τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ τί σὰς μέλλει δι' ἐν μικρὸν μέρος τῆς περιουσίας ἐκείνης, ἀφοῦ οὔτε θὰ τὸ αἰσθανθῇτε ; Σὰς ἐπείραξα· δὲν εἶχον τὴν συναίσθησιν τοῦ πράγματος, σὰς ζητῶ συγγνώμην ! λησμονήσατέ το !

Καὶ ἡ Μερσεδές ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτήν.

— Ἐτελείωσας ; ἠρώτησεν ἡ Ματθίλδη.

— Ναί.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου. Οὐδὲν ἐλπίζε παρ' ἐμοῦ. Ἐχεις, λέγεις, δικαίωματα ; διεκδικήσῃς τα, τὰ δικαστήρια εἶναι ἐδῶ. Ζητεῖς οἶκτον ; Ἐλαβες σὺ πρὸς ἐμέ, ὅταν με ἐπρόδιδες καὶ με ἐπώλεις ; Ἐλαβε τοιοῦτον ἐκείνος, οὗ ἐπικαλεῖσαι τὸ ὄνομα, ὅτε ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ἐφόνευσεν τὸν ἀνθρώπον, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην διαφυλάττω πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ;...

— Ἀ ! κυρία, ἐφώνησεν ἡ Μερσεδές, σὺ λοιπὸν τὸν ἐφόνευσες !

— Λέγε το, ἔστω ! κατάγγελέ με ἀντολμᾶς καὶ θὰ μάθης πόσον θὰ πιστευθῶσιν αἱ συκοφαντίαι σου ; ἄς καταφρονῶ. Χαῖρε. Ἐξέλθε, διότι ἡ συνέντευξις αὕτη διήρκεσε παρὰ πολὺ· ὁμιλεῖς περὶ μέσων συντηρήσεως. Ἐχεις πάντοτε ἐν ἀσφαλές· αἱ κόραι τῆς φυλῆς σου εἶναι περιζήτηται ὑπηρέτριαι, ὅταν δὲν προδίδουσι τοὺς κυρίους των.

Καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ ἐλατήριο τοῦ κώδωνος. Ἡ θαλαμηπόλος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Ὁδήγησε τὴν γυναῖκα ταύτην, διέταξεν ἡ μαρκησία.

— Εἶναι περιττόν, εἶπε, γνωρίζω τὸν ὁρόμον. Εἶσαι μήτηρ ὡς ἐγώ· εἶσαι ὁμῶς πλουσία, ἀλλὰ τὴν περιουσίαν ταύτην ἐκλεψας. διότι ὁ υἱός σου εἶναι νόθος καὶ κατέχει τὰ ἀγαθὰ ἄλλου· ἴσως ὁ νόμος, νόμος ἀδίκος καὶ σκληρός, εἶναι ὑπὲρ σοῦ ! καὶ θὰ ὑποστῶμεν τὴν ἥτταν ἀντὶ τὸ θελήσῃ· ἀλλ' ἔσο κατηραμένη σὺ καὶ οἱ περὶ σέ !

Ἡ μαρκησία ἔσχεν ἀδιόρατον κλονισμὸν τῶν ὤμων, ἀλλὰ διὰ τοῦ δακτύλου τῇ ἐδείξε τὴν θύραν.

Ἡ μιγάς ὑπήκουσε συντετριμμένη καὶ ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ λύσσαν καὶ ἀπελπισίαν ἐνταυτῷ.

Ἐξήρχετο ἐξηυτελισμένη, λιπόθυμος καὶ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν, ὅτε ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ καλλυντηρίου, ἀντιμετωπίσθη πρὸς ἀνθρώπον, ὅστις ἔστη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐφάνετο παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Ἐνστικτικῶς ὕψωσεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ κύριος βαρόνος. ἐψιθύρισε.

— Τίς εἴσθε ; εἶπεν οὗτος.

— Ἡ Μερσεδές.

Ἐφάνη ἐρευνῶν ἐν τῇ μνήμῃ του.

— Ἀ ! ναί ! ἀπαίσιον ὄνομα ! καὶ πῶς τολμᾶτε νὰ ἐμφανισθῇτε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ;

Ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ πλέον.

Ὁ Μορέλ τὴν ἐνέπαιξε.